

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyújtó folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Újévi ígéret.

». . . imé én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig.« Máté 28:20.

Az új esztendő küszöbét Krisztus ígérétevel léphetjük át. Emberek újév napján szívbeli jókívánságaikat szokták kifejezésre juttatni, Krisztus pedig ígéretet ad. Az emberek jókívánságait hálásan megköszönjük, Krisztus ígérétebe megkapaszkodjunk bele, hogy biztatást és erőt merítsünk belőle.

Krisztus újévi ígérete ez: Én tivatelek vagyok . . . Kikkel van? Kiknek szól ez a csodás ígéret? Az övéinek. Azoknak, akik vallják: »Teljesen a Tied vagyok, Uram.« Azoknak, akik mint az Ő küldöttéi bizonyosságot tesznek róla a Krisztus nélküli világban. Azoknak, akik a krisztusi szeretet erejével, hűségével és áldásával szolgálnak. Azoknak, akik az Ő nevében együtt vannak (Mt. 18:20). Testvér, mondd, te is az övéi közé tartozol? Mert csak ebben az esetben, de ebben az esetben kétségtelenül a tied Krisztus újévi ígérete. Lehet, hogy az új esztendőben egyik-másik szeretted elmarad mellőled, elhagy, sírba száll, Ő azonban mindenüvé elkísér. Lehet, hogy bölcs és hűséges tanácsadód értékes tanácsát ezután nélkülöződnie kell, Ő azonban tanácsolni fog. Ha megszomorodsz, megvigasztal. Ha beteg vagy, meggyógyít, vagy — síri álomra zárja le szemedet aszerint, hogy hogyan látja jónak. Mindebben Ő cselekszik veled és pedig úgy, hogy ezáltal tégedet, miként mindenkit, aki az övé, felfelé visz. Teheti ezt? Ezt hinni és vallani nem üres, hiú ábránd? Nem és ezerszer nem. Ő valóban megteheti. Ne felejtse el, hogy Ő a feltámadt és dicsőséges Krisztus, aki immár minden felett győzedelmeskedett és minden vonatkozásban győzelmet adhat (Mt. 28:18). Veled leve sé számodra győzelem.

Krisztus újévi ígérete az egész év minden napjára vonatkozik. »Minden napon« veled van. E tekintetben nincsen különbség nap és nap között. Veled van az ünnepnapon és ugyanúgy a szürke, munkával teli hétköznapon. Veled van a keresztelő örömnapiján és ugyanúgy a fekete, komor, könnyhullajtásos temetési napon. Nincs egy nap, nincs egy óra vagy egy pillanat is, amikor legalább ketten ne volnátok: te és Ő. Ő és te — együtt. Minden napon együtt. Ez a legszentebb, a legáldottabb együttlét.

Krisztus újévi ígérete örökérvényű. A »világ végezetéig« együtt van az övéivel. Veled, ha az övé vagy. Nincs sem égi, sem földi, sem földfeletti, sem földalatti hatalom, mely Őt el tudná tőled távolítani, vagy ki tudna tégedet a kezéből ragadni (Ján. 10:28). Magad vagy az egyetlen félelmetes hatalom: te megteheted, hogy Ő, aki »a világ végezetéig« övéivel van, tőled eltávozzék. Megteheted azért, hogy megszűnsz az övé lenni. Akkor azonban egyedül vagy. Nagyon egyedül . . .

Legyünk mi: te és én Krisztusé! Maradjunk az övéi. Bátran bekapaszkodva az újévi ígérétebe. Vele együtt induljunk el s menjünk tovább, amíg tovább menni enged minket az Úr. Boldog elindulásunk és boldog menetelésünk lesz . . .

»Hiába mind!
A nap lenyugszik, a nap újra kél.
Forog a szél
és forgásához visszatér a szél.
Hiába mind!
Az ember születik, az ember él
és sirba tér.
Hiába mind!«
— a Prédikátor búsan így beszél.

De míg komor szavára hallgatok,
keménykötésű, izmos dallamok
sorakoznak elő idebent.
Fejlődik a csengő csatarend,
hogy nincs hiába!

Mert nincs hiába!
Minden küldetés.
A magvetés, a földre születés.
A szél, a felleg akármerre száll.
Parányi porszem, zordon sziklaszál:
van küldetése, van!

Van a madárnak.
Azért csicsereg.
Van a könnynek, ha fájón lepereg.
Van a viharnak, azért dübörög.
Ha múlandó is.
Az Isten örök!

Szél ha üdit, ha termőt beporoz,
nap ha melengtet s érik a kalász,
él is nyugodhat. Engem megaláz,
hogy nyugodni dolgát végezve tér
és lesz gyümölcs a fán
és lesz kenyér,
mert szél szaladt,
mert nap melengtetett:
s izmos karok aratnak életet.

De vajjon én?
— Mert minden küldetés,
minden vetés és minden születés. —
Elvégzem-e, amire küldetem?
Olyan tenyérynél itt az életem.
Csak perc a nap.
Az év is pillanatot.
Őszülten állok őszi ég alatt.
Talán ma... holnap...
Ez az életem.
Elvégzem-e, amire küldetem?

Hiszem! Allok az Isten tenyerén
és milliók köröttem és velem:
virágok, emberek és madarak.
Szemem a fényes istenarcra néz.
Testvéreim magamhozőlelem
és élek. Dolgozom. És dalolok.
Ez az enyém.
Ové a kegyelem.

Tudom, nem ejt el engem az a kéz.
S akaratát míg békén figyelem,
új dallam kísér diadalmasan,
hogy nincs hiába,
hogy nincs hiába semmi ideleml!

T. E. d. p. t.

Írómappámot felnyitom és rendezni kezdem a régi leveleket. Már nagyon összegyűltek és apasztanom kell a halmazt. Míg ezt teszem, rádöbbenek szeretet-adósságom súlyára.

Elborít a szeretet árja, a tiszta, fel-séges, drága szeretet... s én összerokkadok alatta.

Mennyi szeretetet viszonzatlanul hagytam s hálátlan voltam! Biztak bennem, vártak tőlem én melegséget, kértek segítő kezet s én süket, néma, béna, szív nélküli voltam!

Hogy vádolnak azok a meg nem köszönt születésnapj üdvözetek, azok az imát, tanácsot, vigaszt váró levelek! Azok a felelet nélküli hagyottak! — Mennyi, mennyi szeretet rámárasztva s tudom, mily méltatlan voltam s vagyok rá!

Egy kis elsőosztályos leányka írta s én olvasom újra: »Boldog karácsonyt kíván s kezeit csókolja Irénke.« Nagy gondal s tintával írta s én csak most, egy egy év múlva eszmélek rá, hogy mekkora volt az a szerető figyelem, amely akkor kezébe adta a tollat!

Vádol az, amit kaptam s amit nem adtam!

Hull-hull reám a szeretet esője, régi levelekből kilépve. De rajtam a meleg zápor megfagyott s jéggé lett. Valaki volt... én voltam, aki a szívet meg nem becsülte.

Halványan, ködszerűen rémlik előttem még nagyobb tartozásom, melyre igazán — ki tudná — mikor eszmélek?

Jártam az útát s gyűjtöttem a terhet Istennel s emberrel szemben naponta én — adós szolga.

Testvérem, okulj példámon s te ne így tedd!

Míg felülről is hull rám méltatlanra a szeretet árja, mi tart meg engem? Ha semmim sincs, amivel törlesszek! De megvigasztal és feleml a hit, hogy Ő ingyen kegyelméből adja s csak azt várja, hogy én is szeressek. Erre segíts, Uram, ez új évben engem és minket!

B. A. d. t.

Magas hegyek között gyakran látni fenyőt a sziklaszirten. Mélybenyúló gyökereivel körülöleli a szirtet. A keresztyén ember képe. Így öleli körül a keresztyén minden erejével Krisztust, a sziklát, a szegletkövet. Nem zuhanhat alá és nem roppanhat össze: csak a sziklával együtt. Ez pedig lehetetlen.

★

Gyertya a keresztyén. Csak akkor világít, ha önmagát emésztí meg. És hasonló a megállást nem ismerő, fényes holdhoz. Vagy fogy, vagy teljesedik. S amint a hold egyedül a naptól nyeri fényét, a keresztyén életéből is csak úgy árad erő és világosság, ha állandóan Jézus Krisztus fényében él.

„Óh Uram, Igéd hatalma összelörte szívemet!“

Elfelejtkezni? Lehetetlen!

Abban a gyülekezetben, amelyben szolgálnom szabad, volt egy asszony, akinek már sok drága alkalom adatott, amikor hallhatta a Krisztusról szóló örömhíradót. Szíve azonban sokáig érzéketlen maradt, nem tudott megnyílni Krisztus szeretete számára. Hiába volt minden szeretetteljes szó, amellyel bűneinek és elvesztett állapotának meglátására igyekezett Istennek a lelkéért aggódó szolgálója segíteni őt: közönyös, érzéketlen szívvel utasított vissza minden közeledést azzal a határozott kijelentéssel: hagyják őt békén, ő jól érzi magát úgy, anógyan van. Ekkor hagytam őt, csupán az érte felszálló imák lettek buzgóbbak. — Az Úrtól rendelt időben azután az ő számára is eljött az óra, amikor szembe kellett állania a bűneivel és az élő, szent Istennel. Isten Igéje végül is szíven találta. Meg kellett látnia elvesztett voltát, amelyről eddig hallani sem akart. A Krisztus melletti döntésben segítségére volt, amint mondta, egy álma is: egy vonatot látott gyors iramban maga felé közeledni és ő érezte, hogy mindig félelmesben rövidül köztük a távolság; pár pillanat múlva átgázol rajta és akkor mi lesz vele? Hová kerül majd az ő halhatatlan lelke, amellyel eddig annyira nem törődött? Csak a kárhozát lehet osztályrésze, hiszen eddig még nem engedte magát Krisztus által megmentetni. A gyötrelmes éjszaka végre elmúlt. Óh, mily hálás szívvel nyitotta reggel fel a szemét, hogy még élhet s megadatott néki még jóvátenni sok év mulasztását halhatatlan lelkével szemben! Letette életét egészen hű Megváltója kezébe és azóta a régen nélkülözött lelki békeség és boldogság az ő tulajdona is már. És amíg eddig azzal hártott el magától minden szeretetteljes hívást a bibliorákra, hogy »nincs nekem arra időm«, most már ott van mindenütt, ahol épülhet és erősödhetik a hitben; most már »van ideje« mindenhez, ami lelkét az Urhoz viheti közelebb.

Csak azt sajnálja, mennyi sok drága lelki kincstől fosztotta meg magát hosszú ideig tartó ellenállásával; de jó, hogy még mindig nem lett késő számára Krisztushoz térni; jó, hogy tart még a kegyelmi idő! — Az Úr hosszútűró szeretete tudott várni rá és ez a szeretet végül is győzött nála is.

Es te, aki e lélek páfördulását most olvasod, és aki talán hasonlóképpen vélekedel a lelki dolgokról, engedd, hogy az Úr Jézus téged is összetörjön kemény ellenállásodban, nehogy egyszer neked — aki most hallod az intó peidát — egyszer már örökre késő legyen ezt megtenetni!

Egy diakonissza testvér.

Wichern János dolgozószobájában ült és a 13. zsolnárt fordította: »Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen?« Lenti, ahol fiatalabb testvérei végezték iskolai feladataikat, dolgozott a nehéz gondoktól gyötört édesanyja. A kamra télvíz idején üresen állt s csak egy tallér volt már az erszényben. János jól ismerte az édesanyja nehéz gondját. A zsolnárt szavaival fohász szakad fel kebléből. — Odakint kopognak az ajtón. Egy szolgáló levelet hoz: »Wichernné asszonynak«. »Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát és mindezek megadatnak néktek!« Ez áll a levélben és az álmétködő asszony kezébe egy arany tallér hull. Isten nem felejtkezett el róla és gyermekeiről.

Isten rólad sem felejtkezett el, még akkor sem, ha talán éppen most hágott legmagasabbra a nyomorúság. Isten nem felejtkezik el rólunk! Jó nekünk, ha mi sem felejtkezünk meg Őről. Micsoda meglepetés lesz számunkra az örökkévalóságban az, ha meglátjuk, hogy Istennek életünk minden idejében gondja volt ránk, jó és rossz napokban nem felejtkezett el rólunk, még ha mi nem törődünk is vele.

Ird fel az új év kapujának homlokzátára: *Isten nem felejtkezik el rólad!*

Az Ige támasz, az Ige erő.

Livingstone, az afrikai kutató és miszionárius, egyszer útra akart kelni, de észrevette, hogy ellenséges bennszülöttek kerítették be. Visszatért sátrába és kinyitotta Bibliáját. Tekintete erre az Igére esett: »Nem hagyjak el, sem el nem távozom tőled.« Erre becsukta a Bibliát és így szólt: »Csak bízhatom annak a becsületében, aki nekem ezt mondja.« Bárán útra kelt és senki sem mert ellene szegülni vagy bántására lenni.

Új élet.

Mindnyáján szenvedünk Isten sujtó kapalácsütése alatt, amellyel sokszor éppen azt, ami nekünk a legdrágább, töri össze. Mi olyan értelmetlennek, céltalannak látjuk ezt. Por és romhalmaz fekszik ott, ahol mi építeni akartunk. De ha valaki egyszer már látta annak az épületnek a tervrajzát, amelyet majd a régi helyébe építhet, nem sajnálja többé a régit. — Engedjük, hogy a Megváltó képe a mi életünkön visszatükröződhessék s ne sajnáljuk, ne siránkozzunk amiatt, ha Ő kártyavárainkat egymásután szétrombolja.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 1. Lukács, 2:21. Gal. 3:23—29. Lukács 4:16—21. Róm. 8:24—32. Zsolt. 121. Az Úrral kapcsolatban boldog tapasztalatokat tett lélek bátor hitvallása: hatalmas ellenség véstes szorongatása idején csak azért maradt meg, mert vele volt az Úr. És nincs is senkiben másban segítségünk, ezért bizodalomunk se legyen másban, csak az Urban. »Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?«

Jan. 2. I. Móz. 1:1—25. Márk 1:1—8. Az Úr jelenléte bűnbocsánatot, üdvösséget jelent azok számára, akik igazán megtérnek, azaz elfordulnak a világtól és odaforulnak Krisztushoz. A megtérés útját egyengetik a bizonyoságtévők. Ma az egyházban erőteljesen prédikáltatik az Ige. Vajha igazi megtéréseket eredményezne! Önmagunknál elsősorban.

Jan. 3. I. Móz. 1:26—2:3. Mk. 1:9—13. Jézus keresztsége nem bűnvallás — nem volt mit megvallania —, hanem bűnvallás; magára vállalta a mi bűneinket. Isten Báránya akart lenni. Hála néki érte! Isten jóváhagyta, amit tett. Lelkével felkészítette hivatására. Ez a Lélek kiszolgáltatta a Sátánnak, hogy megkísérthesse, de Jézus győzött az Ige fegyverével. Így van üdvösségünk.

Jan. 4. I. Móz. 2:7—25. Mk. 1:14—20. Jézus tanítványokat keres. Emberhalászokra van szüksége, hogy Istenországa terjedjen. Akit elhív, azt alkalmassá teszi az ember-halász szolgálatára. Aki meghallja a hívást, az azonnal engedelmessé válik, bár ez az engedelmeség válást és szakadást jelent. Meg ne ijedjen senki elhívott ettől, hanem azonnal menjen. És senki őt vissza ne tartsa.

Jan. 5. És 2:2—5. I. Móz. 3:1—8. Mk. 1:21—28. Jézus úgy tanít, mint akinek hatalma van. Ezért ejti az embereket ámulatba és rendíti meg a megszállott embert. A démon felismeri Jézust, retteg a Vele való kapcsolattól, mert tudja, hogy ez elvesztést jelent, de kénytelen Jézusnak engedni. Jézus parancsol a démonnak is.

Jan. 6. Mt. 2:1—12. És 60:1—6. Mt. 3:13—17. II. Kor. 4:3—6. Mk. 1:29—43. Ha Jézus követőjének a házában beteg van, szólunk Jézusnak. Azonnal szólunk, mert késni veszedelmes. Ő az igazi háziorvos. Minden betegségből ki tud gyógyítani, ha ez beleillik a tervébe. Ha valakit meggyógyít, az szolgáljon neki és övének. Így mutassa ki a háláját. Dicséretet nem vár az Úr és »ördögök« magasztalását nem tűri. V. ö. Csel. 16:17—18.

Jan. 7. Lk. 2:41—52. Róm. 12:1—6. Ján. 1:35—42. II. Kor. 6:14—7:1. Mk. 1:35—39. Jézus korán felkel, magányba vonul és imádkozik. Imádkozással, Atyjával való beszélgetéssel kezdi a napot. Atyja kezéből erőt vesz a napi szolgálathoz, az igehirdetés és szeretetszolgálat végzéséhez. Az imahét Jézusra tekintsen!

Jan. 8. Zsolt. 111. Mk. 1:40—45. Jézus a belévetett bizalom könyörületességre indítja. »Ha akorod, megtisztíthatok engem«, mondja a bélpoklos. »Akarom, tisztulj meg«, szól az Úr. És úgy lett. A megtisztultat elküldi a paphoz »bizonyosságul«, azaz annak meglátására, hogy Ő a Messiás s mégsem törli el, hanem tiszteli a törvényes rendet.

Jan. 9. I. Móz. 3:9—24. Mk. 2:1—12. Az Úrba vetett bizodalom segítésre, akadályok elhárítására indít, hogy a nyomorult ember az Úr elé kerüljön. Az Úr mindenkefelett a lelken akar segíteni, ezért bűnbocsánatot ad. Van úgy, hogy a testet is kiemeli a bűn okozta nyomorúságából, de ez a bűnbocsánattal nem mindig jár együtt. Testi gyógyulás bűnbocsánat nélkül haszontalan, de bűnbocsánat testi gyógyulás nélkül is áldás.

Jan. 10. I. Móz. 4:1—16. Mk. 2:13—17. Jézus közismert csalót hív el tanítványai sorába. Miért? Mi közöm hozzá? Sőt résztvesz a notorikus bűnösök lakomáján. Micsoda botrány! Tényleg? Csak a farizeusok tartják annak. Jézus szerint a bűnösöknek szükségük van Őreá, mint a betegeknek az orvosra. Őt nem veszélyeztetik bűneikkel, ha közéjük megy, viszont csak Ő tudja őket bűneikből kiszabadítani. Jöjj csak, bűnösök Megváltója, hozzánk bűnösökhöz!

Jan. 11. I. Móz. 6:5—22. Mk. 2:18—22. Jézus jelenléte és ennek érvényesülése lehetetlenné teszi a bőjtölést, mint a gysz és bűn feletti kesergés kifejezését. Ahol ő betölti emberek életét, ott örvendő élet van. Ez az új élet új életformákat is követel és teremt magának, ahogyan új bor széttöri a régi, korhadt hordót, és ezért újat követel. Csak lehessünk Jézus »násznepe«! És hordozója!

Jan. 12. I. Móz. 7:11—24. Mk. 2:23—28. Ami életszükséglet, azt ünneppon is el szabad, sőt el kell vezetni. Ha másképpen teszünk, bűnt követünk el. Az Úr maga könyörülő szeretetével egyformán be akarja tölteni a hétköznapot és az ünneppontot. Rajtunk keresztül is.

Jan. 13. És 61:1—6. Mk. 3:1—6. A leg-sötétebb emberi jellem áll előttünk: Nem együtt örülni a meggyógyult szenvedővel, hanem a gyógyító orvos elvesztésére törekedni, amiért segített egy nyomorult emberen. Dehát idejut az ember, ha nem a »Krisztusban való élet lelkének törvénye«, hanem »a bűn és halál törvénye« (Róm. 8:2) vezérli. Az Úr haragja rajta!

Z. H.

Szeretettel felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét a Könyvkiadóvállalatunk kiadásában megjelent bibliaolvasónaptárunkra, mely az 1940. évre is kapható. A Gecsemáne-i jelenetet ábrázoló hátlappal együtt ára P. 1.40, csak a tömb P. 1.20, könyvalakban P. 1.60. A rendeléseket Főbő könyvkereskedés, Bp. VII., Damjanich-u. 25/a címre kérjük.